

VAN
ZSÁKJÁBAN
MINDEN
JÓ

ALTA HENSLEY

HIÁBA ELŐVIGYÁZATOS, ÉN RAJTA TARTOM A SZEMEM...

Anépszerű influenszer, Chloe Hallman felkészült rá, hogy egy újabb ünnepet tölt el egyedül. Ehelyett azonban két, egymástól sok szempontból különböző férfi búvőkörébe kerül: szenvedély ébred benne egy titkos csábító iránt, akivel online kapcsolatba bonyolódik, és megismerkedik a szexi tűzoltóval, Jackkel is, aki titokban minden lépésére vigyáz New Yorkban.

A férfi volt ugyanis az első, aki a két karácsonnyal ezelőtt történt baleset helyszínére érkezett. A gyönyörű fiatal lány akkor vesztette el a szüleit. A tűzoltó azóta észrevétlenül figyeli őt. Ám amikor felfedezi Chloe titkos fiókját egy pikáns randi oldalon, még az addiginál is rögeszmésebben kezd ragaszkodni hozzá. És szépen, lassan kiderül: mindketten vonzódnak a sötétséghez, amely saját titkos vágyaikat rejti.

Vajon Chloe karácsonyának története egy lángoló szenvedélyről szóló tündérmese lesz... vagy veszélyes játékká válik egy férfival, akinek a szerelme nem ismer határokat?

ALTA HENSLEY

A USA Today bestsellerszerzője, aki vad dark romance regényeket ír, amelyekben a gonosztevő végül mindig megtalálja a boldogságot. Oregon állam ködös partvidéken él férjével, két lányával és két kutyájával, akiknek meggyőződésük, hogy ők a főnökök. Amikor nem a kárhozott karakterek megváltásáról ír, az óceánparton sétál vagy kézműves sört kortyolgat olyan hangulatos kis bárokban, amelyeket a könyvei helyszíneiként is ismerhetünk.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.altahensley.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Nem igazán tudtam, mire számítsak, de nagyon meglepődtem, mennyire tetszett ez a könyv. A karácsonyi romantika, a megkérdőjelezhető erkölcsű férfi főszereplő, és az, hogy ő esik szerelembe először... Hú, ez tényleg meggyőzőtt! Ha szereted a sötét romantikát, akkor ezt a könyvet mindenképp el kell olvasnod. Nem tudtam letenni. Komolyan, egy nap alatt elolvastam!”

AMAZON

„Karácsony van – ami itt valóban szexi és pikáns! Ez a sötéten romantikus történet már az elejétől fogva magával ragadott. Alta Hensley nemcsak egy romantikus regényt írt, hanem nyers, intenzív és meglepően édes kapcsolatot teremtett két problémákkal küzdő, de egymásnak tökéletesen megfelelő karakter között. Chloe útja ahhoz, hogy elfogadja a »sötét oldalát«, nagyon átélhető volt, és Jack rendíthetetlen odaadása... Ettől válik a szerelmük a lehető legzűrzavarosabb módon elragadóvá.”

GOODREADS

„Ez egy őrült, elképesztő utazás. A karakterek fenomenálisak! Imádtam az összes fordulatot. Folyamatosan emlékeztetnem kellett magam a még megoldásra váró dolgokra, és utána lélegzet-visszafojtva figyeltem, hogy mi történik. És tényleg nem csalódtam!”

BARNES & NOBLE

ALTA HENSLEY

VAN
ZSÁKJÁBAN
MINDEN
JÓ

— részlet —

1. FEJEZET

CHLOE

Fa-la-la, a francba is!
Nem feküdhetek egész délelőtt az ágyban, hogy megússzam ezt a napot, és mégis ezt teszem.

Hiába vannak karácsonyi fényfüzerek az ablakom előtt a nagy, hóval borított sövényen, ez sem segít abban, hogy a mai napon elvárt hangulatba kerüljek. A csillogó fények tükörképei a zúzmarás ablaküvegen táncolnak, megannyi színben pompázva. De ez az egész üresnek tűnik.

Mély lélegzetet veszek, és beszippantom a fenyő és a fahéj illatát, amely a gyertyából árad, amit azóta égetek, hogy felébredtem, hátha így ráhangolódom a munkára.

Chloe Hallman közösségi média influenszer mégsem viselkedhet Scrooge módjára az ünnepek alatt. Különösen akkor nem, ha ő a Moth to the Flame Designs márkanyagkövete is, egy olyan ékszerforgalmazó cégé,

amely éves nyereségének nagyobbik hányadát ebben az időszakban realizálja.

Ebben a pillanatban mégis úgy érzem, hogy mindenben épp az ellentéte vagyok annak a szofisztikált, örökké jókedvű Chloe Hallmannek, aki az Instagram feedeket és a közösségi média idővonalait díszíti. Az ünnepi hangulat, a felhőtlen tréfálkozás és a színpompás fényképek, amelyeken pirospozsgás arccal ékszereket aggatok magamra, mind-mind a munkámhoz tartoznak. Chloe Hallman egy márka lett mostanra, aki a decemberi téli napok derűs hangulatának ikonja. Igen ám, de ez nem én vagyok. Ma nem. Ma egész egyszerűen csak Chloe vagyok.

Sóhajtvá felhajtom a kényelmes paplant, és lelógatom a lábam az ágy széléről. A talpammal megérintem a dermesztően hideg padlót, majd a szekrényhez megyek, hogy keressek egy megfelelő ruhát – talán valami zöldet és pirosat, egy kis arannyal feldobva. Őszinte, természetes nevetés robban ki belőlem, amikor egy meglehetősen hivalkodó karácsonyi pulóver akad a kezembe.

Elárulná valaki, miért vannak oda az emberek az ilyen cuccokért?

Megcsörren a telefonom. Mindössze néhány olyan ember van az életemben, aki szívesebben hív fel, mint hogy üzenetet küldjön. Rápillantok a kijelzőre, és látom, hogy a nagynéném, Sue keres. Naná, hogy ő.

Egy pillanatig habozok, mielőtt fogadnám a hívását, a csilivili pulóvert még mindig a másik markomban fogva.

– Szia, Sue néni! – mondom, miközben próbálok vídamságot csempészni a hangomba.

– Ó, drágám! Annyira örülök, hogy elértelek. Tudom, hogy idén nem tudtál eljönni hálaadásra, de nagyon sze-

retnénk, ha a karácsonyt velünk töltenéd. Tudom, hogy a repülőjegyek most iszonyúan drágák, de láttam, hogy a Southwest akciót hirdet Phoenixbe, és rengeteget javultak a szolgáltatásaik, és... igen, mindegy, szóval úgy gondoltam, felhívlak.

A hangja most is olyan barátságos és kedves, mint mindig. Grimaszt vágok, és örülök, hogy nem láthatja az arckifejezésemet.

– Nagyon szépen köszönöm a meghívást, de...

– Tudom, hogy azt mondtad, allergiás vagy a macskákra, de most már létezik egy remek gyógyszer erre, és...

– Sue néni – szakítom félbe, és összecsípem két ujjal az orromat. – Nem csak a macskákról van szó.

A vonal másik vége elnémul, és szinte hallom, ahogy forognak a fogaskerekek a fejében.

– Ó – mondja. Úgy hallom, a hangja egy oktávval lejjebb csúszik.

– Most nagyon el vagyok havazva a munkámmal.

Kínos csend.

– Tudom, hogy édesanyád nem szeretné, hogy egyedül legyél az ünnepek alatt – kezdi az érvelést. – És...

– Sue néni, *kérlek!* – szakítom félbe. A hangom élesebb, mint szerettem volna. Nagy levegőt veszek, és próbálom ellágyítani a hangomat. – Tudom, hogy a jó szándék vezérel, de nem vagyok egyedül. Vannak itt barátaim és terveim is.

Ez csak részben volt hazugság. Valóban vannak itt barátaim, még ha a terveink inkább a „talán iszunk majd valamit” kategóriába is tartoznak, semmint hogy konkrét elképzelések lennének.

– Nos, amennyiben meggondolnád magad... – Elhallgat, a hangja még mindig reménykedően cseng.

– Akkor majd értesítelek – ígérem, pontosan tudva, hogy erre nem fog sor kerülni.

Ezután úgy tíz percig beszélgetünk, de még így is érzem a csalódottságát.

Amikor leteszem a telefont, lelkiismeret-furdalást érzek. Először is, nem vagyok allergiás a macskákra. És könnyűszerrel el tudnék utazni Phoenixbe. A kifogásaim gyenge lábakon állnak. Tudom, hogy Sue nénit a jóindulat mozgatja, de már annak gondolata is elviselhetetlen, hogy a távolabbi rokonaim körében töltssem a karácsonyt, ahol minden a szüleimre emlékeztet, ahogyan az érzés is, hogy mennyire szerettük annak idején az adventi időszakot.

A csilivili pulóvert ledobom az ágyra, és leroskadok mellé, az ujjaim hegyét végighúzom a szűrős anyagon. Anyának tetszene ez a szörnyűség. Mindig is imádta a drámai hatáskeltést, amikor az ünnephez illő összeállításról volt szó.

Egy kiáltás zökkent ki ebből a gondolatmenetből. Az ablakhoz sietek, és arcomat a fagyos üveghez préselem, hogy jobban kilássak. A nyolcvankét éves szomszédom fekszik a hóban, mellette egy lapát.

Figyelem, ahogy Mr. Haven nagyokat nyögve próbál felállni a havas járdáról. Idős teste már nem bírja a megterhelést. Együttérezve vele összeszorítom a fogamat.

– Maradjon ott, Mr. Haven! – kiáltom. – Mindjárt megyek, és segíték!

Beledugom a lábam a legközelebbi csizmámba, majd szinte meg sem állva magamra kapok egy kabátot, és máris kiviharzok az ajtón. A New York-i tél hideg levegője úgy ér, mintha valaki a gyomromba öklözött volna. De nem tántorodok meg, a tegnap esett vastag hótakaróban araszolok át a kerten.

– Megsérült? Segítséget kellett volna kérnie – korholom, miközben szemügyre veszem, hogy van-e látható sérülése. – Mit akart itt egyedül ezzel a lapáttal?

– El akartam lapátolni a havat a járdáról, még mielőtt megérkezik a postás. Nem gondoltam volna, hogy el fogok esni.

Végigpillantok a házam előtti járdán. A főbélőnek köszönhetően szinte teljesen eltűnt róla a hó. Fogalmam sincs róla, miért tisztította meg a járdát éppen az én oldalamon a sorházak közül, és miért nem inkább Mr. Havenét.

– Bekopogtathatott volna hozzám, Mr. Haven – dorogálom, miközben próbálom felemelni a földről.

Érzem, hogy a keze remeg az enyémben, erőtlen és hideg, és lelkiismeret-furdalásom van, amiért eddig odabent kuckóztam a flaneltakarómba bugyolálva, élvezve a fahéjillatú gyertya melegét.

– Hadd segítsek! – kiált oda nekünk az utca másik oldaláról egy férfi, aki épp a kutyáját sétáltatja.

Termetes testét szinte teljesen elrejtí a több réteg téli ruházat, az arcát pirosra csípte a hideg, és a sapkáját lehúzta egészen a fülére. A kutya, egy nagy termetű husky, izgatottan csóválja a farkát.

– Megsérült? – kérdezi a férfi, miközben a kutyát a tornác korlátjához köti, majd letérdel Mr. Haven mellé.

– Nem hiszem – válaszolja Mr. Haven. A hangja remeg a hidegtől, vagy talán az esés okozta sokktól.

– Tűzoltó vagyok. Ha megengedi, megvizsgálném, hogy nincs-e törése, mielőtt talpra állítanánk – ajánlja fel a férfi.

Beszéd közben a lehelete szinte megfagy a levegőben. A tekintete kedves, az írisze élénkzöld, szinte világít a fehér téli tájban.

Rám pillant, és halvány mosolyt villant, miközben folytatja Mr. Haven vizsgálatát, akinek lassan visszatér az arcába a vér.

– Jack vagyok – mutatkozik be az idegen, miután meggyőződött arról, hogy Mr. Haven nem szenvedett súlyosabb sérülést, és felém nyújtja kesztyűs kezét.

A neve ismerősen hangzik, mintha már be is vésődött volna az agyam egyik zugába.

– Chloe – válaszolom, kezet rázva vele. Próbálok nem vacogni a havas szélben. – Ő pedig Mr. Haven. Akinek nem is lenne szabad idekint lennie és havat lapátolnia.

Jack szeme körül szarkalábak keletkeznek, amikor elmosolyodik vagy talán grimaszol – ezt nehéz lenne megállapítani.

– Rendben van, Mr. Haven – mondja, és ismét segíteni próbál az idős férfinak felállni. – Mi lenne, ha ma már csak pihengetne?

Magához veszi a lapátot, és hozzáteszi:

– Chloe majd segít önnek bemenni a házba, én pedig befejezem, amit elkezdett.

Mr. Haven tiltakozni próbál, de mindkettőnk eltökélt arckifejezését látva meggondolja magát. Zavartan rázza a fejét, majd beletörődik, és a vállamra támaszkodva lassan araszolni kezdünk a bejárati ajtó felé.

A husky, aki mostanra befejezte az érdeklődő szimatolást, odaszalad hozzánk, hogy üdvözljön minket. Kék szeme csillog, miközben Mr. Haven bizonytalan kezébe fúrja az orrát, amivel őszinte mosolyt varázsol az idős férfi arcára.

Visszapillantok Jackre, aki szorgalmasan lapátolja a havat, széles háta ritmikusan hullámzik az erőfeszítéstől. Úgy tűnik, ismét rákezd a havazás. Kövér hópelyhek szállingóznak, a város zajai elhalványulnak.

– Köszönöm, Jack! – mondom, hangom áthatítja a hideg levegőt.

Megáll, hogy egy bólintással és egy kézmozdulattal hájítsa a köszönetemet, majd folytatja a munkát.

Mr. Haven otthona meleg és kényelmes, régi könyvek és kávé illata lengi be. Segítek neki kibújni a nehéz kabátból, és levenni a sapkáját, majd odakísérem a kandalló melletti fotelhez, amelyben összegömbölyödve fekszik a macskája, Miss Patches. A trikolór macska felemeli a fejét, amikor belépünk, és felháborodottan nyávog, mintha korholna minket, amiért megzavartuk a nyugalma. Amikor Mr. Haven elhelyezkedik a párnák között, észreveszem, hogy halk, megkönnyebbült sóhajzás szakad ki belőle.

– Készíték önnek egy kis teát, hogy felmelegedjen – mondom, és a konyha felé indulok.

Megtöltöm a vízforralót, majd a tűzhelyre teszem. A gázláng táncol a hideg fém alatt.

– Miért nem várta meg, hogy a gondnok letakarítsa a járdát?

– Az a vén trotty? – kérdezi a másik szobából. – Ő csak egyvalamire jó, mégpedig arra, hogy a hónap elején pénzre váltsa a csekkjeinket.

– Ez nem igaz – szálllok vitába vele. – Az én járdámról ő lapátolta el a havat. Valójában mindig ő szokta.

Sőt, nem elég, hogy minden hóvihár után tisztára söpri a járdámat, hanem még karácsonyi füzérek is akasztott az ablakom elé. Igaz, hogy ez csak egy egyszerű dísz a magasra nőtt bokromon, de így is nagyra értékeltem a gesztusát.

– Ha! Az a lusta bolond? Évek óta ismerem Lionelt, de az az ember be sem tette a lábát erre a telekre, mióta is... ki tudja?

Visszatérek a nappaliba, kezemben a gőzölgő teásbögréssel.

– De ha nem ő volt az, akkor ki? – kérdezem, miközben átadom Mr. Havennek a teáját. Ő kuncogva elveszi tőlem a csészét ráncos kezével.

– Talán a Mikulás manói. Vagy akadt egy segítőkész zaklatód, Chloe.

2. FEJEZET

JACK

Hány éjszakát töltöttem már így? Leskelődve, figyelve, várákozva. Ez mostanra egyfajta függőség lett, amit képtelen vagyok kontrollálni.

Lekuporodom az ablak alatt, nehogy megbolygassam a frissen hullott havat, amit legutóbb nagy titokban ellátoltam. Nem hagyhatok nyomot magam után, amivel elárulnám, hogy itt jártam.

Képtelen vagyok megállni, hogy ne tegyem meg, úgy-hogy éjszakáról éjszakára visszajárok ide. A láthatatlan leskelődés izgalma, egy idegen életének megfigyelése olyan szokásom lett, amely mostanra a véremmé vált. Minden áldott alkalommal azt mondom magamnak, hogy ez lesz az utolsó, és aztán végérvényesen megszabadulok ettől a kényszerességtől.

De képtelen vagyok.

Valamiért nem tudok leállni.

A leheletem kis felhőként gomolyog a hideg levegőben, amikor lassan felemelem a fejem annyira, hogy

betekinthessek az ablakon a párkány fölött. Meleg fény árad a házból, szöges ellentétéként az engem körülölelő sötétségnek. Ott van...

Az engem körülvevő havat látva gondolatban visszakanyarodok a reggel történetekhez. Amikor szemtől szemben állhattam Chloéval. Megérintettem. A kezeink egymáshoz értek, igaz, épphogy csak. Még most is érzem bőre melegségét, ujjai puhaságát, amikor az enyémhez ért, miközben segítettem neki talpra állítani a szomszédját. Ma reggel, amikor megpillantottam Mr. Havent a hóval borított járdán elterülve, igazi seggfejnek éreztem magam. Nem véletlenül lapátoltam el a havat az elmúlt néhány évben Chloe járdájáról egy-egy hóvihár után.

Az első számú okom az, hogy a hóban ott maradnak a lábnyomok. Azok pedig bizonyítékként szolgálnak. És ha valamire végképp nincs szükségem, az az, hogy a csizmámmal hagyott nyomaim egyenesen az ablaka elé vezessenek.

A második okom az, hogy a hólapátolás megnyugtat. Emlékeztet azokra az időkre, amikor még gyerek voltam, és élt az édesanyám, és ő meg én egy kis családot alkottunk. Akkoriban másoknál is ellapátoltam a havat, hogy keressek némi pénzt, amiből anyámnak csokoládéval bevont cseresznyét és egy Charlie Blue márkájú parfümöt vehettem a közeli drogériában.

A harmadik ok pedig... nos... nem szeretném, hogy Chloe elcsússzon.

És mégis, hagytam, hogy azzal a szegény férfival pontosan ez történjen.

Akkor és ott, amikor felemeltem őt a földről, megfogadtam magamban, hogy mostantól az ő járdáját is ugyanolyan tisztán tartom, mint Chloéét.

A szomszéd trikolor macskája most a lábamhoz dörögölőzik, váratlanul ér a melegség, amelyet bundás teste áraszt a hideg éjszakai levegőben. Lehajlok, hogy elhessegessem magamtól, a kezem kissé remeg az ereimben száguldozó adrenalin miatt.

– Sicc innen! – sziszegem halkán. – Nehogy lebuktass!

A macska csillogó szemmel felpillant rám, majd továbbbóson a telket szegélyező magas sövények árnyéka felé. A tüskés ágaknak dőlök, még mindig hevesen dobogó szívvel, miközben próbálom megemberelni magam.

Annak ellenére, hogy már profinak érzem magam a kukkolásban, sohasem vagyok igazán nyugodt. Mindig ott munkál bennem a félelem, hogy valaki rajtakap.

Egyedül a sövények rejtenek el a kíváncsiskodó tekintetek elől – az egyetlen akadályt képezve közöttem és a felfedezés között. Ennek ellenére tudom, hogy hatalmas kockázatot vállalok minden egyes alkalommal, amikor Chloe hálószobájának ablakához lopakodom.

Egy autó halad el az utcán, a fényszórói végigpásztázzák az udvart. Ösztönösen lehajlok, a szívem hevesen kalapál. A szomszéd verandájának lámpája hirtelen felkapcsolódik. Megdermedek, levegőt venni is alig merek. Észrevett volna valaki? De nem, csak a mozgásérzékelő volt az. Mégis, ez fájdalmasan emlékeztet arra, hogy milyen bizonytalan a helyzetem.

Mennem kellene. Tudom, hogy ezt kellene tennem. De még képtelen vagyok elszakadni tőle. Nem megy. *Csak még néhány perc*, mondogatom magamnak. Mindig csak még néhány perc.

Az órára pillantok, a világító mutatók azt jelzik, hogy van még egy óráig 11:30-ig – mielőtt kigyulladnak a fények. Ki kell használnom a rendelkezésemre

álló időt. Azt végképp nem szeretném, hogy piros és zöld fényben ússzak, Chloe pedig szívrohamot kapjon, amikor meglát, ahogy az ablaküveg másik oldaláról bámulok rá. Most azonban még sötétben vagyok, őt pedig leköti a munkája.

A régi típusú ablakok és maga az épület nekem kedvez, mert a benti hangok kint is hallatszódhatnak.

Tisztán hallom élénk hangját. A telefonja előtt ül, amit egy állványra tett, az arca lelkesedéstől ragyog, miközben a legújabb ékszerről mesél.

– Skacok, ezt nézzétek meg! – mondja, miközben megsimítja a piros ékköves nyakláncot, amely tökéletes ívű kulcscsontján pihen. – Kicsit feltűnő, mégis tökéletes egy elegáns partira. Van egy kis retró hangulata, ugyanakkor modern is. Épp tökéletes arányban keveredik benne ez a két stílus ahhoz, hogy jó témaként szolgáljon egy beszélgetéshez. A piros szín pedig tökéletesen illik az ilyenkor megszokott ünnepi viseleteinkhez. Az ára is belefér a költségvetésbe. Én biztosan tíz pontot adnék rá.

Az éjszakai kiruccanásaimnak köszönhetően ma már többet tudok az ékszerekről, mint amennyit tudnia kellene egy férfinak az én szakmámban. A tűzoltók a tűz és a füst világában mozognak otthonosan, nem pedig az arany és az ezüst közegében. Chloe szenvedélyes lelkesedése azonban ragályosnak bizonyult, és minden egyes éjszakával egyre jobban vonzott, ahogy egyre többet tudtam meg róla.

Már ismertem teste minden idomát, figyelve őt, ahogy egy különösen szép ékszert bemutatva egyenes testtartással ült, vagy ahogy a füle mögé simított egy előre hulló, sötétbarna hajtincset, amikor egy ékszer dizájnján törte a fejét.

Az emlékezetembe vésődött a napirendje, a rezdülései, az, ahogy felcsillan a tekintete, amikor valóban iz-

galomba hozza egy ékszer. Szenvedélyemmé, már-már rögeszmémé vált késő éjszakába nyúlóan nézegetni az ékszereket bemutató videóit odahaza, a telefonom képernyőjét bámulva, amely megvilágítja az arcomat a sötét lakásban.

Kivéve azokat az alkalmakat, amikor a hidegben ácsorgok az ablaka előtt, ahogyan most is. Őt figyelem. Megszállott módjára. Szemmel tartom.

Olyan sokszor néztem már végig a videóit, hogy szinte vele szinkronban tudnám szóról szóra reprodukálni szenvedélyes hangvétellű leírásait. A lehetem páraként oszlik szét a levegőben, ahogy óvatosan közelebb lopakodom, nehogy észrevegyen. El kellene mennem. Tudom, hogy ezt kellene tennem. De képtelen vagyok elszakadni szobája meleg fényétől, és a látványától, ahogy a figyelmét összpontosítva beharapja az alsó ajkát. Csak még néhány perc, mondom magamnak. Csak még egy kicsit.

– A következő pedig... – hallom a hangját. – Nos, van itt valami a személyes gyűjteményemből.

Elővesz egy kis bársonyszelencét, és óvatosan a tenyerébe helyezi.

– Az édesanyámé – suttogja a kamerába olyan lágy hangon, hogy a hallatára összeszorul a szívem. – Azt hiszem, azért osztom ezt meg veletek most, mert... nos, mert advent van. És ő mindig is imádta az ünnepeket. Nem volt az a típus, aki szeretett öltözködni, vagy különösebben kiöltözött volna, de az ünnepek olyan alkalmak voltak, amikor ezt megengedte magának. Az ékszerei mindig is hozzátartoztak ilyenkor az összeállításaihoz.

Lassan felnyitja a szelence fedelét, ügyelve rá, nehogy megmozdítsa a tartalmát. Meresztgetem a szemem, hogy innen is lássam.

A bársonydobozban egy gyűrű pihen, amelynek drágakövéreől szikrázva szóródik szét a lámpa visszatükröződő fénye. Egy kék zafír csillog felém, cabochon csiszolású, apró gyémántokkal körülvéve.

– Nem ez a világ legértékesebb ékszere – mondja Chloe halkán, szinte tiszteletteljesen. Kiemeli a gyűrűt a bársonyból, hogy megmutassa követőinek. – De az övé volt. És most már az enyém.

Hirtelen büntudatot érzek, olyan váratlanul, mintha valaki ököllel gyomron vágott volna, amikor rádöbbenek, milyen mélyre hatoltam a magánszférájába. A fizikai távolság és rejtőzködő jelenlétem ellenére is részese lettem élete egyik legintimebb pillanatának – amikor valami mélyen személyeset oszt meg másokkal a családjáról.

Igen, a videó minden nézőjének felfedi ezt a titkot, nem nekem mondja.

Mégsem vagyok képes elszakadni ettől a jelenettől, amikor óvatosan felhúzza az édesanyja gyűrűjét az ujjára. Még ekkora távolságról is látom, hogy a szeme könnybe lábad, miközben próbálja megőrizni a lelki nyugalalmát.

– De ennyi elég is rólam.

Hirtelen félrekapja könnyes tekintetét, és mosolyt erőltetve magára a kamerába néz.

– Folytassuk inkább valami vidámabb témával!

Magához vesz egy másik tárgyat az asztaláról, de képtelen vagyok arra koncentrálni, amit mond.

Viaskodik bennem a büntudat, a zavarodottság és egy régóta elfojtani próbált vágy. Az árnyékok nyújtotta anonimitás közepette néma harcot vívok saját magammal, miközben Chloe folytatja a bemutatót. Nem is sejtetheti, hogy itt vagyok, pedig így van, és hallom minden

egy szavát, érzékelem minden érzését és rezdülését. De nem is az a lényeg, hogy itt vagyok, néma megfigyelőként; hanem az, hogy milyen hatással vannak rám ezek a lopott pillanatok. Hogy olyan érzéseket keltenek bennem, amelyekre eddig még csak nem is gondoltam.

– Rendben, akkor vágjunk bele! Ez egy kicsit vidámabb és hagyományosabb is az ünnepekre.

Felemel egy pár rénszarvas formájú, ezüst fülbevalót, amelyek agancsait apró, sokszínű drágakövek díszítik.

Ekkor váratlanul rezegni kezd a telefonom, ami kellemetlen, zavaró tényező. Üzenet érkezett a főnökömtől – riasztás egy tűzesethez. Mindenkinek készen kell állnia a bevetésre. Hív a kötelesség. Ma ugyan szabadnapom van, de nem ritka, hogy berendelnek, vagy hogy a kollégáim megkérdezik, be tudnék-e ugrani helyettük. Egyedülálló vagyok, nincsenek gyermekeim vagy családom, nincs igazi magánéletem, és őszintén szólva a rajongásig szeretem a munkámat. Azon kívül, hogy szemmel tartom Chloét, nincs más dolgom. Tudom, hogy ez szánalmas, igen, de ez a valóság.

A jó öreg Jack majd kisegít a bajban.

A munkamániás életmódnak azonban megvan a maga előnye. Kedvező feltételekkel parkolhatok a furgonommal a tűzoltóállomásnál, mindössze néhány saroknyira a lakásomtól, és ezzel rengeteg pénzt takarítok meg.

Még egy utolsó pillantást vetek Chloéra, és bevésem ezt a pillanatot az emlékezetembe. Most éppen nevet, néhány perccel ezelőtti szomorúságát féktelen öröm váltotta fel, miközben már a következő ékszerről beszél.

Amikor beszálok a furgonomba és elindulok, még egyszer visszanézek Chloe házára. Az egyetlen karácsonyi fényfüzér hamarosan kigyullad, ahogy minden este, amikor távozom innen. És mint mindig, most is megfo-

gadam magamnak, hogy ez volt az utolsó alkalom, hogy távolról figyeltem őt. A lelkem mélyén azonban tudom, hogy ez hazugság.

Chloe Hallman az én kábítószere.

3. FEJEZET

CHLOE

A St. George-ból Manhattanbe tartó komp fedélzetén a korlátnak dőlve álldogálok, miközben sós szellő lobogtatja a hajam. Be kellene mennem, mert hideg van, de az előttem elterülő üveg- és acélépületek látványa lelkileg valamelyest felkészít a megbeszélésre, amely a Moth to the Flame Designs-nál vár rám. Még egyszer elmondom magamban a lelkesedést fokozó mantráimat. Nagy levegőt veszek, majd kifújom.

A kreativitás erőműve vagyok.

Az ötleteim vadonatújak és innovatívak.

Nem kértek volna fel a márka nagykövetének, ha nem lenne bennem valami különleges.

Sikerülni fog.

Csak hetente néhány alkalommal keresem fel az irodát, hogy átvegyem a bemutatásra szánt ékszereket, és részt vegyek pár megbeszélésen. Azt hinné az ember, hogy mostanra már hozzászoktam, de még mindig nem

érzem, hogy idetartoznék, valahányszor belépek az épületbe, és szembesülök a letisztult, elegáns belső térrel és a makulátlanul öltözött alkalmazottakkal. Mégis, itt kell lenyűgözni őket a közösségi médiában szerzett jártassággal, és meggyőzni őket arról, hogy minden egyes cent megéri, amit a nagyvonalú szerződés értelmében fizetnek nekem.

Megigazítom a használtan vásárolt blézeremet – amely vintage stílusú, és szerintem divatos –, és próbálom még egyszer összeszedni a kompon összekapart önbizalmamat. Az utazás a lifttel a tizennegyedik emeletre végtelen hosszúnak tűnik, a gyomrom pedig szalatókat hány, miközben egyre feljebb emelkedünk.

Amikor kinyílnak az ajtók, bőr és drága parfüm ismerős illata fogad. Felveszem a legjobb influenzerosolyomat, és elindulok a recepció felé. Hamisított magas sarkúm hangosan kopog a márványpadlón.

– Jó reggelt, Chloe! – csicsergi a recepció, megcsillantva tökéletes fogait. – Sloane már várja önt a bemutatóteremben.

– Köszönöm, Marissa – felelem, és próbálok olyan lelkesedést mutatni, mint ő.

A bemutatóterem ajtaja elé érve megállok, és még egyszer nagy levegőt veszek, mielőtt benyitok. A helyiség lágy, jótékony fényben úszik, amelyben minden egyes ékszer csillagként szikrázik.

Sloane, az egyik ékszertervező, akit igaz barátnőmnek is tartok, a helyiség közepén áll, vörös haját elegáns kontyban viselve. Mosolyogva fordul felém.

– Fantasztikusan szép új darabjaink vannak az ünnepekre. Várj, mindjárt megmutatom!

Miközben közeledem Sloane-hoz, a tekintetem rögtön végigsiklik a bársonyborítású tálcákon sorakozó

ékszerek szikrázó sokaságán. Finom aranyláncok csillogó kristályokkal díszítve, merész, feltűnő darabok színpompás drágakövekkel, és bonyolult mintázatú gyűrűk, amelyek minden szögből visszaverik a fényt. Bár a *Moth to the Flame* a megfizethető divatékszereiről ismert, mindegyik darabjuk elegáns és olyan színvonalú, hogy kivétel nélkül mind elkápráztat. Ez itt valószínűleg a szépségnek, és a látványtól egy pillanatra megfeledkezem a bizonytalanságomról.

– Ó, istenem, Sloane! – sóhajtok fel, és egyre jobban elkerekedik a szemem, ahogy megcsodálom a lenyűgöző kollekció darabjait. – Ezek egyszerűen gyönyörűek!

Sloane ragyogó szemmel, büszkén mosolyog.

– Tudtam, hogy tetszeni fognak. Ebben a szezonban a sokoldalúságra és a modern stílusú meglepetésre, az időtlen eleganciára helyezük a hangsúlyt.

Magához vesz egy filigrán nyakéket, amelyen egy csepp alakú holdkőmedál függ vékony aranyláncon.

– Ez a darab például egyszerű medálként is viselhető, vagy – ügyesen megfogja a láncot – átalakítható lariat stílusúvá, és így már drámaibb megjelenést kölcsönöz.

Bólintok, és már azon töröm a fejem, hogyan lehetne a lehető legtökéletesebben bemutatni egy ilyen sokoldalú ékszert.

– Ez zseniális. A követőim megőrülnek majd a kettő az egyben lehetőségétől.

Miközben Sloane a kollekció többi darabját is megmutatja nekem, kezdeti idegességem elszáll, és őszinte izgalom lép a helyébe. Ezért szeretem a munkámat – az új, gyönyörű dolgok felfedezésének izgalmát, és hogy ezt megoszthatom a világgal. A fejemben máris cikáznak az ötletek a fotózáshoz és a videókhöz, hogy hogyan fogom bemutatni ezeket a darabokat.

– És itt van a *pièce de résistance* – mondja Sloane, szemében pajkos csillogással.

Hátranyúl, elővesz egy bársonyszelencét, és színpadias mozdulattal felnyitja. Egy pár fülbevaló pihen benne, amelynek látványától eláll a lélegzetem. Kristálycsillárookra emlékeztetően apró, irizáló opálokkal készült, amelyek szikráznak a fényben, és a szivárvány színeit vetítik a helyiségbe. A formaterve bonyolult, mégis modern, az elegancia és az élesség tökéletes egyensúlya. Az opál az édesanyám horoszkópköve és a kedvence volt.

– Anya imádta volna – állapítom meg, inkább magamnak címezve, mint Sloane-nak.

– Igen, emlékszem, hogy mindig is szerette az opálokat – mondja Sloane gyöngéd hangon. – Ez is volt az egyik ok, amiért éppen ezt a követ választottam, amikor megterveztem ezt a darabot. Emlékezve az ő tökéletes ízlésére.

– Sloane... – próbálom visszatartani az érzelmeimet. – Ez biztosan a karácsonyi kollekció sztárdarabja lesz – teszem hozzá most már erősebb hangon, ismét önbi-zalommal telve. – Máris vannak ötleteim ahhoz, hogy hogyan mutathatnám be.

Sloane elmosolyodik, szemlátomást elégedett a reakciómmal.

– Már alig várom, hogy lássam, mit találsz ki. A kreativitásoddal teljesen lenyűgözől.

Ahogy folytatjuk a beszélgetést a kollekcióról, és ötleteket gyűjtünk a közelgő közösségimédia-kampányhoz, eloszanak korábbi kétségeim. Igen, lehet, hogy nem vagyok olyan, mint a tipikus divatvloggerok, de éppen ez az, ami értékké tesz. A sajátosan egyéni látásmódom és a sokszínű közönséggel való kapcsolatte-

remtő képességem miatt esett rám a Moth to the Flame választása.

Mire befejezzük a megbeszélést, izgatott vagyok, tele ötletekkel. Gondosan becsomagolom a tartalom-készítéshez használni kívánt ékszereket.

– Elmehetnénk inni valamit – mondja. – Nagyon elfoglalt voltam mostanában, de hiányzik, hogy találkozzunk a munkahelyen kívül.

– Rendben – egyezek bele, és jóleső melegség árad szét bennem a meghívása nyomán. – Esetleg a jövő héten? Majd írok.

Miközben visszamegyek a lifthez, új lendületet érzek a lépteimben. A korábban kínzó bizonytalanságomat céltudatosság és az idetartozás érzése váltotta fel.

– Chloe! – szólít meg egy hang mögöttem.

Sóhajtok... Tyler az...

Nem szívesen, de megfordulok, és udvarias mosolyt erőltetek az arcomra, miközben Tyler, a cég marketingal-elnöke sietős léptekkel közeledik felém. Tökéletesen fésült haja meg sem libben, miközben felém tart, és a fogsorát kivillantva rám mosolyog, de a szeme komoly marad.

– Örülök, hogy elcsíptelek – mondja kissé lihegve. – Szerettem volna beszélni veled a legutóbbi Instagram-bejegyzésedről. A visszhangja jó volt, de szerintem még lehetne fokozni.

Legszívesebben forgatnám a szemem, de megállom. Tyler, a diplomás üzletember, aki imádja a szakmai zsargont, mindig úgy viselkedik, mintha jobban értene a közösségi média stratégiáihoz, mint én.

– Ó, valóban? – kérdezem semleges hangon. – És mire gondoltál?

Bonyolult magyarázatba kezd a hashtag-stratégiákról és az optimális posztolási időkről,

a mondandóját olyan kifejezésekkel tarkítva, mint a *szinergikus megközelítés* és a *vertikális integráció*. Bólogatok, és fejben számolom a másodperceket. Mennyi lehet még hátra, mire megszabadulok tőle...

– ...és ha agresszívbabban használjuk ki a személyes márkádat, akkor jelentős növekedést láthatunk majd a konverziókban – fejezi be, várakozásteljesen nézve rám.

Nagy levegőt veszek, és emlékeztetem magam arra, hogy Tyler, bosszantó viselkedése ellenére, valójában a felettesem.

– Érdekes ötletek, Tyler. Mindenképpen figyelembe veszem őket a következő posztomkor.

Tyler arca felragyog, nyilvánvalóan elégedett magával.

– Remek! Tudtam, hogy egyetértesz majd velem. Ó, és még egy dolog, személyes természetű megjegyzésként...

Még mielőtt folytathatná, a lift ajtaja halk csengéssel kinyílik. Még soha életemben nem éreztem ilyen mély hálát egy beszélgetés félbeszakításáért.

– Sajnálom, Tyler, most rohannom kell. Délután fotózásom van – mentem ki magam, miközben hátralépek a liftbe. – E-mailben elküldöm a jövő heti tartalomnaptár-tervetem, rendben?

Kinyitja a száját, hogy tiltakozzon, de én máris megnyomom a liftajtót záró gombot. Ahogy rám csukódik, csalódott arcát eltüntetve a szemem elől, megkönnyebbülten felsóhajtok.

A lift lefelé halad, én pedig nekidőlök a falnak, és egy pillanatra behunyom a szemem. Nem is lehetne ennél élesebb ellentét a Sloane-nal és Tylerrel folytatott beszélgetésem között.

Leintek egy taxit, hogy eljussak a következő találkozó helyszínére – egy fotózásra egy feltörekvő ékszertervező kis cégéhez. Ahogy a déli forgalomban araszolunk, azon kapom magam, hogy összehasonlítom egymással a két márkát.

A *Moth to the Flame*, a maga elegáns irodáival és vállalati hierarchiájával, stabilitást és presztízst kínál. Van azonban valami izgalmas abban, hogy egy kisebb cég független ékszertervezőjével dolgozhatok a másikk... mellékprojektben. Van egy másik profilom is, amelyik nagyon... nos... amelyet sokkal inkább a magaménak érzek. Kényes egyensúlyt kell fenntartanom, hogy mindkét profilt kezeljem, miközben hű maradok a saját stílusomhoz és értékrendemhez.

A taxi Bushwickben, egy átalakított raktárépület előtt tesz ki. Odabent a téglafelületeket élénk színű falfestmények borítják, szöges ellentétként a *Moth to the Flame* székhelyére jellemző, csiszolt márványburkolatoknak. Mély lélegzetet veszek, és a középpontomba kerülök, mielőtt belépnék.

A belső tér a kreatív káosz látványát nyújtja: munkapadokat, szerszámokat és félig kész darabokat látok. A levegőben fém és gyanta illata keveredik. Megpillantom Hailey-t, az egyetlen itt dolgozó tervezőt, aki egy asztal fölé hajolva ül, sötét fűrtjei kócosan és szabadon lobognak.

– Chloe! – kiált fel, amikor megpillant, és felderül az arca. – Annyira örülök, hogy itt vagy! Épp befejeztem a kollekció utolsó darabjait.

Ahogy közeledek felé, elcsodálkozom a bonyolult mintatervek láttán, amelyek kiterítve hevernek előtte. Míg a *Moth to the Flame* ékszerei gazdagok és dekadensek, Hailey munkái sötétebbek és merészebbek.

Minden darab egy történetet mesél el, a durván megmunkált, nyers drágakövekkel kirakott ezüst karkötőtől a finom drótszobrokig, amelyek olyan benyomást keltenek, mintha bármelyik pillanatban szárnyalni kezdenének.

– Ezek egészen elképesztőek, Hail – mondom, miközben az ujjaim hegyével végigsimítom a nyakláncot, amely úgy néz ki, mintha holdfényből és csillagporból szótták volna. – Egyre jobbak és jobbak a munkáid.

Nem szívesen vallom ezt be, mert nagyon kedvelem Sloane-t és a terveit, de Hailey ékszerei sokkal jobban illenek az én stílusomhoz. Gótikus jellegűek. Nyakörvek, fojtó nyakláncok, fémek és nyerseks. Ez a BDSM klub stílusának és a viktoriánus eleganciának a keveréke, amely úgy szólít meg, ahogyan a Moth to the Flame mainstream darabjai még sohasem tudtak. Ezek az ékszerek táplálják a bennem élő másik ént. Erőt adnak Chlónak, ahogy én szoktam nevezni.

– Köszönöm. Tényleg tiszta szívvel készítettem ezt a kollekciót. Ősi mítoszok és legendák ihlették. Tudod, azok a sötét, perverz történetek, amelyekről már senki sem beszél.

Bólintok, teljesen értem, amit mond. Hailey-t mindig is vonzották az árnyékok, szépséget fedezett fel olyan dolgokban, amelyek a legtöbb ember figyelmét elkerülték. Ez lehetett az egyik oka annak, hogy azonnal egymásra hangolódtunk, amikor két évvel ezelőtt először találkoztunk egy underground művészeti kiállításon.

– Na, készen állsz rá, hogy a fotózáson elővarázsold a benned rejlő sötét istennőt? – kérdezi Hailey, cinkosul táncoltatva a szemöldökét.

– Sötét, gótikus karácsony? – kérdem elmosolyodva, és átjár az izgalom. – Tudod, hogy készen állok. Varázsoljuk elő Chlót!

Hailey tapsikol.

– Igen! A hátsó szobában van egy tökéletes háttér hozzá. Fekete bársony és csillogó fények, mint a csillagos éjszakai égbolt.

Ahogy átvonulunk az ideiglenes stúdióba, fokozatosan levetkőzöm a professzionális személyiséget. Felveszem a kedvenc kis fekete ruhámat, hozzá neccharisnyát és szexi, fekete magas sarkú cipőt húzok. Eltűnik a kifinomult influenszer a turis blézerében és a hamis túsarkúban. A helyébe Chlo lép – aki merész, vakmerő, és nem szégyelli önmagát adni.

Hailey segít felvenni az első ékszert – egy bonyolult ezüst nyakláncot, amelyet fekete opálok és borotvaéles láncok ékesítenek, és amely végigsimul a kulcscsontomon. Nehéznek és hidegnek érzem, mégis jólesik. Mintha páncélt viselnék.

– Félelmetes vagy – mondja Hailey, és hátralép, hogy megcsodálja a munkáját. – Mintha egy másik dimenzióból érkezett harcos királynő lennél.

Az egész alakos tükör felé fordulok, és alig ismerem magamra. A szemem sötétebbnek, az arccsontom karakteresebbnek tűnik. Ez a nyaklánc átváltoztat, megmutatja azt az oldalamat, amelyet általában titokban tartok.

– Rendben van, Chlo – suttogom a tükörképemnek. – Ideje tündökölnöd.

A fotózás vakuk villanó fényeivel és ruhacserék kavalkádjával telik. Röpül az idő. Minden egyes ékszer, amelyet Hailey rám ad, mintha egy-egy újabb oldalát mutatná meg a személyiségemnek. A holdfény-nyak-

lánc éteri és sejtelmes titokzatosság érzését kelti bennem. A durván megmunkált mandzsettáktól erőteljesnek és zabolátlannak érzem magam.

Amikor befejezzük az utolsó felvételeket, némi sajnálatot érzek. Nem szívesen válok meg ezektől az ékszerektől, és változom vissza a megszokott Chloévá.

– Tudod – mondja ekkor Hailey, mintha olvasna a gondolataimban –, megtarthatnád ezt az imázst. Jól jönne a világnak egy kicsivel több Chlo.

Elnevetem magam, de a lelkem mélyén kísértésbe esem.

– Talán eljön majd az a nap. Egyelőre szerintem Chloénak kell irányítania.

Miközben visszaöltözöm a munkaruhámba, elgondolkodom, vajon mit gondolna Tyler vagy Sloane, ha így látna, sötét boszorkányként, nem pedig a bájos kislányként a szomszédból. Felismernének egyáltalán? Megértenék lényemnek ezt a részét?

Elbúcsúzom Hailey-től, és megigérem, hogy a hét végére elkészülök a fotók szerkesztésével. Amikor kilépek a már halványuló délutáni fénybe, olyan érzésem van, mintha két világ között állnék – a Moth to the Flame Designs elegáns, céges üzleti világa és a Hailey-hez hasonló független formatervezők nyers, kreatív káosza között.

Egyelőre az a dolgom, hogy megtaláljam a módját, hogyan tartsam egyensúlyban a kettőt. De egy napon, gondolom, Chlo készen áll majd arra, hogy kilépjen a reflektorfénybe.

Miközben már a metróállomás felé sétálok, a fejem még mindig zsong a ma tapasztaltak éles ellentéteitől. Érzem, hogy a Moth to the Flame elegáns darabjainak súlya a táskámban az egyik irányba húz, míg Hailey

merész alkotásainak feledhetetlen érzése a másikba. Így szakadok ketté, és vergődöm a két énem között.

A metrókocsi tele van, és egy öltönyös üzletember és egy tetovált művész típusú férfi közé szorulok. Furcsamód ez nagyon is tükrözi a jelenlegi lelkiállapotomat. Ahogy elindul a szerelvény, behunyom a szemem, és hagyom, hogy a ritmikus zakatolás megnyugtassa folyamatosan pörgő agyamat.

Amikor végre megérkezem a manhattani állomásra, és kilépek az utcára, előveszem a telefonomat, hogy elintézzem még egy mai teendőmet, miközben a következő kompra várok, amely hazavisz. Felhívom a tulajdonost, hogy panaszt tegyek neki amiatt, hogy az én járdámról letakarította a havat, de Mr. Havenéről nem. Tárcsázom az ismerős számot, és lélekben felkészülök a beszélgetésre.

A háziúr, Mr. Grayson, a harmadik kicsengés után fogadja a hívásomat.

– Halló? – hallom nyers hangját a hangszóróból.

– Üdvözlöm, Mr. Grayson! Itt Chloe Hallman a Brennan 1004-ből – mondom, és igyekszem könnyed és barátságos hangnemet használni. Nem vagyok biztos benne, hogy emlékszik rám. Eredetileg a szüleim voltak a hosszú távú bérlői, én csak átvettem a bérleti szerződést – ami ráadásul nagyon magas összegről szól –, miután elhunytak.

– Ah, Chloe. Mit tehetek önért?

Nagy levegőt veszek.

– A hóeltakarításról akartam beszélni önnel. Észrevettem, hogy lesöpörte a járdámat, amiért hálás vagyok, de Mr. Haven járdája csupa hó. Egy kicsit aggódom érte.

Hallgatás következik a vonal másik végén.

– A hóeltakarításra gondol, Chloe?

– Igen, pontosan. Ő már a nyolcvanas éveiben jár, és aggódom amiatt, hogy hogyan fog közlekedni a havas járdán. Megtörténhet, hogy elesik, és...

– Nézze, Chloe, nem vagyok köteles gondoskodni minden bérlőm járdájáról. A bérleti szerződésben sehol sem szerepel, hogy nekem kellene eltakarítanom a havat.

Pillanatnyi bosszúságot érzek. A ma reggeli Chloe talán most visszavonulót fújtvól, de ebben a pillanatban Chlo tüze munkál bennem.

– Értem, de Mr. Haven már idős ember. Ez egy biztonsági kérdés. És mivel az én járdámat tisztán tartja...

– Nem tudom, miről beszél. Nem vállalom hólapátolást. Egyáltalán nem.

Értetlenkedve elhallgatok.

– De... az én járdámról valaki eltakarította a havat. Valójában ritkán fordul elő az ellenkezője. Azt hittem, ön volt az.

Mr. Grayson mélyet sóhajt a vonal másik végén.

– Ide figyeljen, kislány! Nem tudom, hogy ki takarította le a járdáját, de nem én voltam, és nem valaki az embereim közül. Lehet, hogy van egy titkos hódolója, vagy valami ilyesmi.

Mr. Haventől már hallottam ugyanezt a verziót, az agyam mégis pörög, próbálva értelmet találni ebben az új információban.

– Én... értem – hebegem. – Nos, elnézést kérek a félreértésért! De van rá esély, hogy elintézzék, hogy Mr. Haven járdáját is letakarítsák? Nagyon aggódom érte.

– Ez nem az én problémám – morog Mr. Grayson.
– Ha annyira aggódik miatta, miért nem csinálja meg maga?

Még mielőtt válaszolhatnék, leteszi a telefont. Egy pillanatig csak állok ott, a készülékemet még a fülemhez szorítva. Egyszerre érzek csalódottságot és zavart. Amikor végül elteszem a telefont, kiráz a hideg, de nem a hőmérséklet miatt.

Akkor mégis ki takarította eddig a járdámat? És főleg miért?